

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 32.

Tiende Session.

10de Møde.

Tirsdagen den 13de October.

(Fortsat.)

Judenrigsministeren (fortsat): Den næste, sjette Sætning, billigede den ærede Rigsdagsmand ganske, nemlig „at Embeds-klasserne vilde være at lønne paa de højeste og ringeste nær med et efter Tjenesteaaarene stigende Beløb.“ Endelig var den ærede Rigsdagsmand ogsaa enig i den sidste Sætning, nemlig, at man isædetfor at regulere Lønnin-gerne for en Mængde forskjellige Bestillings-mænd, der tjene som Medhjælpere ved Forret-ningernes Førelse under Embedsmændenes Led-ning, skulde udlåste runde Summer, som stilles til vedkommende Ministers Disposition, for dermed at kunne betale den fornødne Med-hjælp efter et passende Forhold til de enkelte Individuers Duellighed og Flid. Den ærede Rigsdagsmand gjorde derimod blot een Tvivl gjældende, hentet fra hans egen og Rigsdagens Medlidenhedsfølelse, og spurgte, hvilke Garan-tier jeg kunde give derimod, men det er dog formeget forlangt, at netop Ministeren skulde kunne være et aldeles afgjørende Værn imod en forvidtgaende Medlidenhedsfølelse hos Rigsdagen. Imidlertid skal jeg dog gjøre opmærk-som paa, at i flere af de Tilfælde, til hvilke den ærede Rigsdagsmand formodentlig sigtede, og i hvilke det maaskæ er muligt, at Rigsdagen, naar man ikke tager Sagen fra det individuelle Standpunkt, men fra Statens, kan have været noget for rundelig, var der, hvis jeg ikke ganske feiler, truffen en almindelig Foranstaltning fra Statens Side, som kastede et vist Antal Mænd

ud af deres tidligere Stilling. Der var ikke Spørgsmaal om nogen reent individuel Vort-gang og Afstedigelse, men der var Spørgs-maal om Noget, der for disse Personer i et noget større Antal, for Exempel ved Consumtionens og Tallottoriets Afstæffelse o. s. v., stillede sig som en almindelig Calamitet, og i saadanne Tilfælde var det vel na-turligt og berettiget, at Medlidenheden gjorde sig gjældende, at ikke individuelle Hensyn traadte stærkere frem, end Statens, men deraf kan man ikke udlede, at det samme Medlidens-hedshensyn skulde gjøre sig gjældende ligeover-for den Enkelte, som saaledes maatte blive ffjernet, fordi han ikke opfyldte de Forpligtelser, som man med Føie kunde vente, at han skulde opfylde, naar han var antagen som Medhjæl-per i en saadan Stilling. Jeg troer altfaa, at saadanne Principer, som de her opstillede, efter den ærede Rigsdagsmands egen Anerkjendelse ikke tale imod Commissionen, men for den. Naar nu den ærede Rigsdagsmand gif ind paa enkelte Punkter, hvor det formeentlig skulde vise sig, at Forslaget bærer Bræget af Gensidighed, saa kan der vel være Menings-ulighed i saa Henseende om dette eller hiint Punkt; men jeg haaber, at den ærede Rigsdagsmand vil være saa billig at indrømme, at denne Meningsulighed ikke strax, uden videre er afgjørende for ham eller imod os Andre. Der var navnlig eet Punkt, som han særdeles fremhævede, nemlig den Maade, hvorpaa For-slaget fastholder Departementschefer. Jeg maa nu først bede bemærket, at der netop i Regje-ringens Lovforslag er optaget en Reduction af Departementschefernes Antal, en Forholdsregel, der i Betænkningen kun fremtræder som en Henstilling; men jeg skal dog byde mindre